СПОГАДИ ОЧЕВИДЦІВ

Дуброва Лідія Венедиктівна
1927 р. н., жителька с. Драчі
(запис 2007 р. Зварича Р.,
учня 10 кл. Потіцької ЗОШ)

Я народилась в селі Драчі у 1927 році, пережила Голодомор 1933-го. Від голоду в мене померли мати й сестри. Залишились тільки ми з татом. Батько вночі ходив красти з польових кіп необмолочені колосочки. Ми вибивали з них зерно і так рятувалися від голодної смерті. Але якось батька спіймали. Про його арешт повідомив сусід. Батько утік на Донбас, а коли повернувся, всі про цей випадок забули. Так ми вижили у страшний, голодний 1933 рік.

Кухаренко Ганна Федорівна
1926 р.н., жителька с. Драчі
(запис 2007 р. Зварича Р.,
учня 10 кл. Потіцької ЗОШ)

Якщо у 1931 році колективізацією було охоплено 40% населення наших сіл, то у 1932 році повна

примусово-"добровільна" колективізація сягнула 99%.

Найстрашніше лихо спіткало селян взимку й навесні 1933 року. Люди вмирали на вулицях, під тином, в неопалюваних хатах. Щоб якось вижити, їли котів, пацюків, птахів, а навесні – листя, зелену траву, збирали на полях напівгнилу торішню картоплю. Лавина голодомору наростала аж до початку літа 1933 року.

Від цього страшного лиха померло дуже багато моїх односельців. Але згадати їх поіменно вже не сила. Пам'ятаю, вимерли в сім'ї Диченка Кузьми він сам, дружина, кілька дітей трохи, а двоє чи троє залишилися сиротами.